

При цьому ректори, декани і завідувачі кафедрами зможуть перебувати на посаді не більше двох термінів поспіль по п'ять років.

Закон також поетапно скасовує такі вчені ступені, як молодший спеціаліст та кандидат наук, натомість запроваджує такі сходинки в освітній ієрархії: молодший бакалавр, бакалавр, магістр, доктор філософії (PhD), доктор наук. Той, хто вже має диплом спеціаліста, прирівнюється тепер до магістра, а молодшого спеціаліста – до молодшого бакалавра.

Нові наукові ступені:

Молодший бакалавр — 2 роки навчання.

Бакалавр — 4 роки навчання.

Магістр — 5-6 років навчання.

Доктори філософії та наук — 8-10 років навчання.

Закон також дає право українським вишам остаточно визнавати закордонні дипломи та наукові ступені. «В першу чергу, ця новина втішить українців, які не повертались на батьківщину саме через те, що їхній закордонний науковий ступінь потрібно було ще раз підтверджувати», - пише Інна Совсун, перша заступниця міністра освіти.

Нові правила стосуватимуться і державних замовлень. Від 2016 року держзамовлення даватимуть вишам на основі їхнього рейтингу, укладеному незалежними громадськими установами. В уряді очікують, що це посилить конкуренцію між вишами.

Закон «Про вищу освіту» дозволить вишам через окремий конкурс отримати від Кабміну новий офіційний статус «дослідницького». Окрім інших переваг, це дає університетові додатково мінімум 25% державного

фінансування на суто наукову діяльність. Витратити ці гроші є на що.

Природничо-математичний напрямок вишу, підготовка кадрів і наукових досліджень потребують величезних вкладень. Серед інших новацій - норма про максимальне навантаження для викладачів на рівні 600 годин на рік замість 900, як було досі. Для цього деяким вишам потрібно швидко внести зміни у навчальні програми, заохочуючи студентів до самостійної роботи.

Отже, новий Закон визначає концептуальні засади модернізації вищої освіти, що відповідають цілям і завданням освітніх Програм ЄС Темпус та Еразмус: інтеграція вищої освіти України до Європейського простору вищої освіти шляхом реалізації положень та принципів Болонського процесу; трициклова структура вищої освіти; забезпечення якості вищої освіти і науки шляхом розвитку незалежної системи забезпечення якості вищої освіти; академічна мобільність; інтеграція освіти, науки та інновацій; академічна, кадрова, організаційна та фінансово-економічна автономія вищих навчальних закладів; співпраця вищих навчальних закладів та бізнесу.

У законі багато прогресивних норм, які враховують інтереси всіх сторін навчального процесу. З прийняттям демократичного, проєвропейського та системного закону розпочинається нова віха розвитку української вищої освіти.

Проблема реалізації прав людини в Україні

Герасимчук В.Ю., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Пустовіт Ж.М.**

Питання прав людини є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх світових держав. Забезпечення прав і свобод людини, їх практична реалізація є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому. Процес суспільної діяльності людини значною мірою залежить від обсягу прав і свобод, які визначають її соціальні можливості, характер життєдіяльності, систему зв'язків людей у суспільстві. Тому питання про права людини завжди були актуальними як в політичній боротьбі за володіння цими правами, так і в розширенні їх сфери та визначення становища людини у суспільстві.

В українській правовій літературі увагу проблемі прав людини приділяють Скакун О.Ф., Ільченко І., Калініченко О., Оніщук М., Максимов С., Рабінович П., Ярошевська Т. та ін.

Права людини – це соціальна спроможність людини вільно діяти, самостійно обирати вид та міру своєї поведінки з метою задоволення своїх різнобічних матеріальних та духовних потреб шляхом користування певними соціальними благами в межах, визначених законодавчими актами [3, с.132-136].

Захист прав людини є одним із головних завдань міжнародної спільноти. Тому в цій галузі існує близько 300 декларацій, конвенцій, хартій, у різний час створених і визначених світовим співтовариством.

Цей процес набув особливої інтенсивності після закінчення Другої світової війни, створення Організації Об'єднаних Націй, інших демократичних міжнародних інституцій. І нині одним із найважливіших міжнародних актів із захисту прав людини і громадянина є Загальна декларація прав людини.

Вона стала першим документом універсального характеру, який на міжнародному рівні проголосив основні громадянські, політичні, соціально-економічні та культурні права. Багато держав світу, зокрема Україна, вмістили посилання на Загальну декларацію прав людини або її положення у свої конституційні акти [4, с.29-31].

У розділі II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Конституції України закріплено широкий спектр прав і свобод людини та громадянина, а також загальні принципи та положення, які ставлять за мету визначити зміст гарантій і механізмів їх реалізації.

При цьому держава, закріплюючи в законодавстві досягнутий рівень особистої свободи людини за допомогою конституційного розпорядження бере на себе відповідальність за забезпечення рівних умов реалізації конституційних прав і свобод усім особам, що проживають на її території, незалежно від їх раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження тощо. З цього приводу в ч. 2 ст. 3 Конституції України робиться наголос на тому, що «держава відповідає перед людиною за свою діяльність».

Одним із способів забезпечення прав людини є політичні гарантії. Слід зазначити, що в загальнотеоретичному аспекті під ними, за визначенням О. Скакун, слід розуміти наявність розвиненої системи народовладдя, реальної можливості особи брати участь в управлінні державою безпосередньо або через представницькі органи; політичне різноманіття; можливість користуватися своїми правами і свободами, захищати свої інтереси поділ влади; наявність незалежної конструктивної опозиції, політичного плюралізму та ін. [1, с.203-205].

Під політичними гарантіями прав людини на свободу світогляду і віросповідання слід розуміти закріплену Конституцією і законами України систему норм і принципів, які започатковують політику держави у сфері формування умов і засобів забезпечення реалізації людиною цього суб'єктивного права та похідних від нього свобод і закладають підґрунтя щодо встановлення рівності всіх, незалежно від особистісного ставлення до релігії, щодо участі в управлінні державними і суспільними справами та вирішення нагальних питань на засадах дискурсу та злагоди. Політичні гарантії реалізації прав людини в нашій державі достатньо широко відображені в статтях 5, 7, 15 Конституції України.

Закріплені у цих статтях засади народного суверенітету, місцевого самоврядування і багатоманітності суспільного життя в державі в цілому знаходять належне відображення у чинних органічних і звичайних законах України. А отже, в державі створюється реальні передумови щодо можливості громадянам країни здійснювати політичну владу в управлінні державними і суспільними справами, незалежно від їх світоглядних поглядів і переконань.

Але водночас має місце неоднакове виписування цих норм, які покликані слугувати політичними гарантіями забезпечення реалізації, охорони й захисту права громадянина, у свою чергу, може призводити до викривлень, зловживань і порушень, у тому числі суб'єктивного права особи.

На думку М. Оніщука, на сьогодні деякі норми Основного Закону України залишаються переважно декларативними. Наслідком цього є поширення правового нігілізму в суспільстві та породження недовіри громадян у спроможності держави належним чином забезпечити і гарантувати їх конституційні права. Тому в умовах сьогодення особливої гостроти набуває проблема удосконалення існуючої системи конституційних прав і свобод людини в Україні [4, с.32-35].

Політико-правові реалії сьогодення переконують у необхідності створення дієвих юридичних механізмів, які дозволяють окремим особам, різним соціальним групам, громадянському суспільству загалом повною мірою реалізовувати свої конституційні права і свободи. Потрібно здійснювати усі можливі нормативно-правові та організаційно-правові заходи щодо створення належних умов для реалізації громадянами їхніх прав і свобод, визначених у Конституції України.

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф. Теория государства и права: учеб. – Х., 2000. – 704 с.

2. Ільченко І. Деякі питання застосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини в Україні. *Право України* //І. Ільченко – 2013. – №10. – С. 145-148
3. Калініченко О. Політичні гарантії права людини на свободу світогляду і віросповідання та їх правове забезпечення за законодавством України *Право України* //О. Калініченко – 2010. – №10. – С.132-138
4. Оніщук М. Проблеми забезпечення прав людини в Україні: від Загальної Декларації прав людини – до сьогодення. *Право України* //М. Оніщук – 2012. – №4. – С. 29-35

Очищення влади в Україні (закон про люстрацію)

Гапоненко У.П., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Лазаренко Л.А.**

Очищення влади (люстрація) - це встановлена Законом України «Про очищення влади» або рішенням суду заборона окремим фізичним особам обіймати певні посади (перебувати на службі) (крім виборних посад) в органах державної влади та органах місцевого самоврядування. [1]

Закон визначає правові та організаційні засади проведення процедури люстрації осіб, з метою утвердження в суспільстві верховенства права, законності, підвищення ефективності боротьби з корупцією.

Метою цього закону, у відповідності до міжнародних стандартів, враховуючи норми міжнародного права, є попередження злочинів, спрямованих проти держави, її конституційного устрою, людяності, становлення верховенства права, відновлення довіри населення до інститутів влади.

Внаслідок множинних лих, які відбувалися в Україні та з українським народом, цей законопроект був однією з вимог громадськості. Верховна Рада України від імені українського народу – громадян України всіх національностей, виражаючи волю українського народу щодо необхідності проведення докорінного очищення державної влади (люстрації), усвідомлюючи обов'язок держави – захищати життя людини та забезпечувати реалізацію усіх прав та свобод України, гарантованих Конституцією України, беручи до уваги, що у період з 25 лютого 2010 року по 22 лютого 2014 року в Україні відбулися:

1. факти масового вбивства та каліцтва громадян, що реалізовували своє невід'ємне конституційне право збиратися мирно та висловлювати свою незгоду із діями держави та її посадових осіб, до вчинення яких причетні вищі посадові особи держави та працівники правоохоронних органів,

2. факти масового, безпідставного та системного обмеження невід'ємного конституційного права на свободу мирних зібрань працівниками правоохоронних органів та органами судової влади,

3. факти масового, безпідставного та системного застосування працівниками правоохоронних органів заходів фізичного впливу, спеціальних засобів та вогнепальної зброї до мирних громадян,

4. факти масового необґрунтованого позбавлення волі та арештів невинних громадян на підставі завідомо неправосудних рішень судів,

5. факти масового викрадення, зникнення громадян, застосування до них тортур, у тому числі, за участю правоохоронних органів та агентів іноземних держав,

6. факти масового знищення та пошкодження майна громадян,

7. факти масового перешкоджання діяльності професійних журналістів, які намагалися висвітлювати події в Україні,

враховуючи, що вказані факти спричинені:

1. діяльністю вищих посадових осіб держави, які намагалися повалити конституційний лад в Україні, використовуючи правоохоронні органи та суди проти українського народу,

2. діяльністю агентів Російської Федерації, спрямованою на дестабілізацію ситуації в Україні та розпалювання громадянської війни в державі,

3. масовою корупцією, яка є несумісною із виконанням посадовими особами органів державної влади та органів місцевого самоврядування покладених на них обов'язків,

4. зрощенням органів державної влади, у тому числі правоохоронних органів, із організованими злочинними групами, невідстороненням від займаних посад в органах державної влади колишніх працівників КДБ СРСР та осіб, відповідальних за масові репресії та переслідування за політичними, соціальними, національними та релігійними ознаками,

зважаючи на те, що вказана ситуація загрожує територіальній цілісності та безпеці